

Familia din Betania

Biblia este o carte minunată. Ea este așa de minunată și de frumoasă, că mereu te simți atras de ea. Ori de câte ori ai fi citit-o în întregime, ea este mereu nouă, proaspătă, vie și dătătoare de putere. Vechile istorisiri rămân mereu noi și adevărurile cunoscute de demult sunt mereu hrană pentru suflet. Niciodată nu te vei plictisi să o iei de la început cu cititul. Dimpotrivă: la fiecare repetare devii mai strâns legat de ea, îți trezește interese mai mari, te înviorează, mângâie și întărește mai mult sufletul tău. Simți că nu un om ci Dumnezeu îți vorbește. Auzi glasul Lui, Îți înțelegi gândurile, vezi faptele Lui; da, ce este și mai mult; Îl vezi pe El Însuși în toată mărimea și gloria Sa, în toată dragostea Sa și în tot harul Său; Îl vezi pe Acela, pe care El L-a trimis, pe Domnul nostru vrednic de adorare, pe Creatorul cerului și al pământului, pe Fiul Omului sfânt și pe Împăratul peste toate.

Biblia este o carte minunată. Este o carte pentru fiecare. Păcătosul învață să cunoască drumul spre mântuire. Cel obosit și împovărat este condus la odihnă adevărată, cei înfomețați sunt conduși la mana adevărată și cei însetați sunt conduși la Izvorul apei vieții. Copiii, tinerii și părinții în Hristos găsesc în aceeași măsură pe paginile ei învățătură, mângâiere și călăuzire. Nimeni, indiferent în ce stare, în ce împrejurări sau pe ce înălțime a vieții spirituale s-ar afla nu se va așeza în zadar înaintea cărții și s-o pună nesatisfăcut deoparte. Fiecare găsește pentru sine răspunsul potrivit la întrebările lui. Și ea este o carte pentru toate. Nici o stare a sufletului nu rămâne nesatisfăcută, nici o preocupare a vieții nu rămâne neatinsă. Cei întristați devin încurajați, cei îngrijorați devin liniștiți, cei suferinzi și îndoliați devin mângâiați. Cei slabi devin întăriți, cei cu credința mică sunt sfătuiți, cei ce trăiesc în neorânduială sunt pedepsiți, cei căzuți sunt ridicați. Bărbați și femei, părinți și copii, stăpâni și robi găsesc în aceeași măsură în Carte drumul pe care trebuie să meargă și obligațiile, pe care le au, le sunt repartizate. Cu un cuvânt: pentru fiecare și pentru toate împrejurările vieții, paginile sfințite sunt un izvor inepuizabil de învățătură, de mângâiere, de îndemnare și călăuzire.

Aceste remarci au curs, ca să zicem așa, ca de la sine din creionul meu, atunci când m-am așezat să scriu câteva cuvinte despre familia din Betania. Biblia, cartea pentru fiecare și pentru toate, ne redă și această istorie. O familie credincioasă, la care Domnul Isus a trăit un timp, este ceea ce Duhul Sfânt ne prezintă aici. Ce scenă plăcută! Ea este unică în felul ei. Multe femei au slujit Domnului cu ceea ce aveau; mulți ucenici L-au urmat; mulți bolnavi, suferinzi și neștiutori au venit la El; unii L-au invitat la masă, dar niciunde nu S-a oprit așa cum S-a oprit în casa din Betania. Acolo El a fost invitat nu numai să mănânce, ci a fost primit în casă. Acolo a fost primit cu o dragoste, slujit cu o glorie și tratat într-un mod așa de deosebit cum nu găsim un alt exemplu. Cele trei persoane, din care consta familia, se deosebeau desigur foarte mult în caracterul lor și în viața lor spirituală, dar toate Îl iubeau cordial pe Domnul Isus și au fost iubite cordial de Domnul Isus. Marta L-a primit în casa ei, Maria stătea la picioarele Lui (Luca 10). Lazăr stătea alături de El (Ioan 12). »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav« (Ioan 11,3), a fost mesajul surorilor adresat Domnului Isus, atunci când Lazăr era pe patul de moarte. »Lazăr, prietenul nostru, doarme«, a spus Isus ucenicilor. »Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr«, ne spune Duhul Sfânt.

Acolo Domnul locuia cu plăcere. Acolo El Se simțea bine. Acolo Se simțea acasă. Această familie exercita o putere de atracție asupra Lui. El a ales locul pentru domiciliul Său în timpul ultimelor zile ale vieții Sale aici pe pământ. Deoarece Ierusalimul L-a lepădat, nu a vrut să rămână acolo, ci seara mergea la Betania și înnopta acolo, pentru ca dimineața să Se

reîntoarce iarăși la Ierusalim, ca să învețe în Templu (Ioan 12; Matei 21,17). El se odihnea acolo de osteneala din timpul zilei. În cercul familiar intim găsea un fel de despăgubire pentru suferința care I se aducea în alte locuri. Și acolo era un suflet care înțelegea gândurile Sale, și care suferea împreună cu El, în timp ce niciunul din ucenici nu-L înțelegea.

Fericită familie! Ce onoare, ce privilegiu să găzduiești un astfel de Oaspete! Ce mult au savurat aceasta acești trei! Neuitate au fost pentru ei aceste ore și aceste zile. Ei au făcut cunoștință cu Isus într-un fel cu totul deosebit. El era nu numai Salvatorul și Învățătorul lor, nu, El era prietenul casei lor. Ei se aflau într-o relație unică în felul ei cu El. Nici un alt exemplu de o intimitate așa de strânsă cu Isus nu găsim în istorie. Ei au găsit în Isus un Prieten – mai fidel decât un frate – care putea să intervină în toate împrejurările lor, care Se interesa de tot ce se petrecea la ei și care era legat cu ei printr-un sentiment intim de compasiune. Evanghelia după Ioan capitoul 11 ne arată aceasta foarte clar. Lazăr era bolnav și Isus era departe de Betania. Ce ar fi trebuit să facă surorile? Să trimită un mesaj lui Isus? Da. Dar care? O rugămintă fierbinte să vină cât se poate de repede? Nu, aceasta ar trăda neîncredere în dragostea lui Isus. »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.« Acesta a fost mesajul. Mai mult, nu. Aceasta era suficient. Era de prisos să insiste. Ele cunoșteau inima lui Isus. De mai multe ori au simțit cum El era plin de compasiune. Ele știau, că El iubea pe Lazăr – îl iubea așa de mult, că El trebuia numai să știe, că prietenul Lui era bolnav, ca să Se grăbească să vină imediat la el și să-l vindece. Și ele nu s-au înșelat. Într-adevăr, Domnul nu a venit înainte ca Lazăr să moară, El a lăsat surorile să meargă pe un drum de suferințe adânci și grele, dar aceasta a avut loc numai ca mai târziu să le facă cu mult mai bucurioase. Aceasta a avut loc numai ca ele să-L cunoască mai bine, să simtă mai mult compasiunea Sa divină și să poată vedea slava lui Dumnezeu. Și încrederea în dragostea lui Isus era așa de puternic întipărită, că ele, chiar și după o decepție așa de mare, nu s-au lăsat câtuși de puțin clătinate în credința lor, în dragostea și credințioșia Sa. »Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!«, au strigat amândouă. Și în timp ce Marta adaugă: »Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu«, Maria cade la picioarele Lui, ca să-și plângă durerea înaintea Lui și să savureze compasiunea Lui gingașă.

Vedeți, frați și surori! Toate acestea ne mișcă și sunt pline de învățătură. În Betania a fost pregătită o locuință pentru Isus, un cămin. Inimile erau dedicate Lui; casa Îi stătea deschisă; toate erau în slujba Lui. Stau și casele voastre deschise pentru Domnul? Îl primiți voi cu plăcere? Faceți voi totul, ca El să se simtă bine acolo? Este pentru voi o onoare mare, un privilegiu care nu se poate prețui, dacă El vrea să intre la voi? Spuneți voi împreună cu poetul:

O, scump cămin în care toți pe Tine
Te preamăresc mereu, Isus Hristos!
Și unde din mulțimea care vine,
Tu ești Cel mai iubit și prețios.

Există și o invitație și o primire a Domnului, care lasă rece inima Sa. O invitație din curiozitate sau o invitație pornită dintr-o nevoie, deoarece nu ai curajul să renunți la ea. Simon fariseul a invitat pe Domnul Isus la masă, dar nu a făcut ceea ce ar fi trebuit să exprime bucuria lui cu privire la venirea lui Isus. Nu era apă pentru spălarea picioarelor, nu I-a turnat untdelemn pe cap, nu I-a dat nici o sărutare în semn de salut. Isus a venit, dar acolo nu era acasă. Inima lui Simon nu era deschisă pentru El, de aceea casa lui Simon nu era un punct de

atracție pentru El. Isus vine cu mai multă plăcere într-o colibă, unde totul arată sărăcie, dar unde inima bate pentru El, unde este o onoare pentru cei de acolo să-L primească, decât într-un palat minunat, unde ce-i drept este întâmpinat cu mult ceremonial oficial, însă nici o dragoste arzătoare pentru El nu face din casă o locuință plăcută. Cum Îl primești tu pe Isus? Cu cordialitatea Martei și Mariei sau cu răceala lui Simon? Îi dai tu totul sau Îi dai numai strictul necesar? Și în afară de aceasta: ceea ce faci și ceea ce dai, le faci și le dai de bucurie față de Persoana Sa, din dragoste arzătoare pentru El?

Domnul nu mai este aici. Personal El nu mai poate șede la masa noastră și nu mai poate înnopta la noi. Dar este casa noastră o casă în care I se slujește Lui și unde este temere de El, unde Numele Lui este pe buzele tuturor și unde se încearcă să fii plăcut Lui? »Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine«, a spus Domnul. »Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.« »Fiți primitori de oaspeți«, le strigă apostolul credincioșilor, »să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri.« Tot așa noi putem primi pe Domnul. Dacă stă casa noastră deschisă pentru frați și pentru surori, atunci ea stă deschisă și pentru Isus. Și în acest caz ea trebuie să stea deschisă cu adevărat din pricina Lui și nu pentru a fi lăudat și onorat; nu ca să ai un nume bun între credincioși; și nici ca să ai onoarea să găzduiești sub acoperișul tău pe unul sau altul din acei dotați; și cu atât mai puțin să ne satisfacem curiozitatea sau să ne liniștim conștiința.

După această ospitalitate poate năzui fiecare. Nu depinde de mult sau de puțin. Cine are puțin, nu poate da mult. Însă un pahar cu apă rece, dat din pricina lui Isus, va fi primit de El. Dar cine are mult și dă puțin, nu trebuie să se aștepte la aprobare din partea Domnului. Inimile noastre sunt deseori zgârcite și egoiste. Cât de mult mai mult s-ar putea face de mulți în această privință! Dacă inima bate pentru Isus, totdeauna se vor găsi ocazii pentru binefacere. Inima este inventivă. Gândește-te la femeia sunamită din 2 Împărați 4. »Te rog să facem sus o cămăruță cu ziduri«, zice femeia bărbatului ei, »și să punem în ea un pat pentru el, o masă, un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va veni la noi«. Aceasta era excelent. Și cât de minunat a fost ea răsplătită pentru aceasta! Ce binecuvântări au savurat Maria, Marta și Lazăr! Da, dacă noi primim pe Isus, totdeauna vom observa că El a fost acolo. Gingășia prezenței Sale umple casa.

Dar va intra Domnul în orice casă? Cu siguranță nu va intra. Nici noi n-am face aceasta. Ai locui tu într-o casă dezordonată, certăreață? Desigur nu. Iar Domnul cu atât mai puțin. El iubește pe ai Săi, El îi poartă pe toți pe inima Sa, El vrea să le dea tuturor savurarea binecuvântării. Dar dacă ei nu merg în căile Lui, este imposibil ca El să aibă relații cu ei ca și când nu ar sta nimic în cale. Isus a zis: »Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și ne vom face locuința împreună cu el.« Deci locuirea Lui la noi este dependentă de dragostea noastră pentru El și de păzirea Cuvântului Său. Desigur, Domnul vizitează și casele alor Săi, în care sunt nereguli, dar locuirea este cu totul altceva. Când El îi vizitează, atunci El vine să mustre, să refacă relațiile distruse – dacă este posibil. Dar dacă El locuiește într-o casă, El este acolo ca prieten, ca să participe la toate și prin prezența Sa plină de dragoste să trezească sau să înmulțească bucuria.

Este trist, dar adevărat, că sunt case ale credincioșilor în care Domnul nu poate intra. Să locuiască El acolo unde domină felul de gândire lumesc? Imposibil. Gândește-te la Avraam și Lot. Domnul a rămas la Avraam, El S-a așezat acolo să mănânce, acolo a fost ca Prieten. La

Lot nu S-a dus El, ci a trimis un înger, și acesta a vrut mai bine să locuiască pe drum, decât în casa lui Lot.

Va veni Isus într-o casă în care este dezordine și mizerie și unde nu se comportă așa cum se cuvine? Gândește-te la cuvintele apostolului Pavel: »Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă gândiți. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, acestea să le faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.«

Va locui Isus cu plăcere acolo unde este ceartă și discordie, unde bărbatul și femeia nu sunt de acord unul cu altul, unde copiii se răzvrătesc împotriva părinților? Cu siguranță, nu. Acolo unde locuiește dragostea, Domnul oferă binecuvântarea, acolo locuiește El Însuși, acolo se primește mântuirea Sa și viața până în veșnicie.

Sunt lucruri serioase, cele despre care vorbim, preaiubiților! Lucruri de o deosebită importanță practică. Dacă este important pentru tine, ca Domnul să intre la tine, atunci tu trebuie să-ți rânduiești casa în așa fel, ca Domnul să rămână cu plăcere în ea. În această privință se păcătuiește mult printre credincioși. Mulți gândesc că nu trebuie luat așa de exact. Dacă inima este sinceră față de Domnul, atunci nu trebuie să fii atent așa de exact cu celelalte lucruri, așa se spune. Ca și cum starea de acasă nu ar fi urmarea stării inimii. Ca și cum acasă totul ar putea fi în dezordine, însă în inimă totul este în ordine. Cine gândește în felul acesta se înșală singur. Noi trebuie să luminăm în lume ca lumini, și aceasta nu numai atunci când vorbim în adunare, vestind evanghelia, practicând activități creștine, despărțindu-ne în exterior de lume, ci și atunci când acasă ne comportăm ca creștini, comportându-ne cu dragoste față de ai noștri, respectând ordinea și rânduielele și crescând copiii în disciplina și învățătura Domnului. Fie ca noi să învățăm să înțelegem toate acestea și să le luăm la inimă!

Să ai pe Isus locuind în inimă și în casă, acesta este privilegiul minunat al creștinului. Domnul vrea cu plăcere să intre la *toți*. Dacă El nu vine, nu este din cauză că El nu vrea, ci din cauza imposibilității de a putea veni. Noi Îi facem imposibil să vină. Cât de cu totul altfel ar arăta în unele familii, dacă Isus ar locui acolo! Unde locuiește Isus este liniște și afectuozitate. Acolo te întâmpină dragostea lui Dumnezeu. Acolo nu este nici o exuberanță, dar nici o lipsă de vioiciune. Nu, o bucurie sfântă umple inimile și radiază de pe fețe. Nu se aude nici o pălăvrăgeală neplăcută, ci numai cuvinte sărate cu sare. O cântare spre lauda lui Dumnezeu susură de-a lungul pereților. Acolo poți avea parte de momente fericite, momente de bucurie cerească și învățătură divină. O astfel de casă este o stea strălucitoare pe cerul întunecat, furtunos al lumii. Chiar și cei ce sunt afară privesc cu respect spre o astfel de casă. Când se suferă – și care creștin nu suferă – este o suferință cu răbdare, o suferință însoțită de mângâierea Duhului Sfânt, o suferință în apropierea lui Isus. Nu rareori se vede că puterea și harul Duhului se arată mai mult în zilele luptei și osteneții, decât în zilele de prosperitate și fericire. Și uneori se găsește un zâmbet de speranță și fericire în Dumnezeu în jurul gurii celui bolnav și greu suferind, în timp ce alții, șezând în sac și cenușă, pier în lacrimile lor.

Și Domnul? Nici un oaspete nu se aseamănă cu El. Să nu gândești că El va răsturna dintr-o dată totul în casă. Nu, El este atât înțelepciunea cât și dragostea. Nu cu putere și autoritate, ci cu un susur blând al vântului exercită El influența Sa. Uneori fără să spună vreun cuvânt. Uneori numai cu o privire. Uneori cu o tăcere intenționată, unde cu siguranță se așteaptă vorbire. Deja prezența Sa exercită o influență mare. Prin faptul că se oferă ceva mai bun, mediocritatea dispare de la sine. Înainte de toate să nu gândești că El Se va ocupa fără motive

cu amenajarea casei tale. O, nu! El, Cel care îndeamnă pe ai Săi să nu se amestece în lucrurile altora, nici El nu va face aceasta. Nici o indicare nu ar fi venit de pe buzele Lui din cauza lucrului greu al Martei, dacă Marta nu I-ar fi atras atenția cu privire la activitatea ei și a Mariei. El nu face nimic, ceea ce fac unii, vrând să constrângă pe alții să înceteze lucrul lor, ca să-i poată asculta. Domnul știe că și aceste lucruri trebuie făcute și le acordă deplina lor valoare, da, înviorează inima Sa, când se caută să I se slujească și în acestea. Numai când ești așa de preocupat cu slujba proprie, că se poate crede că te poți lipsi de învățătura Lui, vine o atenționare de la Isus, care repune toate lucrurile la locul convenit lor. Mântuitor demn de adorare! Tu ești singurul desăvârșit. Ceea ce faci Tu este maiestate și slavă pură. Nimeni nu se poate compara cu Tine. Sufletul meu tânjește după Tine! Locuiește permanent în inima mea și în casa mea și fă-mă să locuiesc cât mai curând în Casa Tatălui minunată, unde voi cunoaște așa cum și eu am fost cunoscut, unde bucuria mea cea mai mare va fi savurarea apropierii Tale sfinte!

Marta

Ce plăcută a fost impresia pe care a făcut-o familia din Betania asupra noastră! Cu ce dragoste a fost primit Domnul Isus acolo și cu câtă plăcere locuia El acolo! Cu siguranță ne va fi plăcut și folositor să cunoaștem mai îndeaproape persoanele care făceau parte din această familie. Căci cu toate că toate Îl iubeau pe Isus și toate au fost iubite de El cu o iubire arzătoare, existau totuși mari diferențe de caracter și stări spirituale diferite între cele trei persoane. Duhul Sfânt ne prezintă diferențele prin unele însușiri remarcabile. Într-un fel, așa cum numai Dumnezeu poate să facă, ne sunt zugrăvite caracterul și starea spirituală a fiecăreia. Aici sunt unele lecții importante pentru noi de învățat. Întâlnim unele cuvinte umiltoare. Aici ne sunt dăruite mângâieri minunate.

Marta pare să fi fost persoana principală din casă. Asupra ei apăsa grija și conducerea gospodăriei. Ea este numită casa *ei*. »O femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei« (Luca 10,38). Prin aceasta cunoaștem totodată pe Marta. Ea s-a simțit atrasă de Isus, ea L-a iubit și a prețuit prezența Lui. Ea a deschis casa ei pentru El și aceasta nu numai o singură dată, ci de mai multe ori. Ea nu L-a primit cu răceală, ci cu cea mai mare cordialitate posibilă și cu bucurie. Tot ce avea, era pentru El. Tot ce avea în casă a fost pregătit pentru El. »Marta era împărțită cu multă slujire«, citim. Voia să facă totul cât se poate de confortabil pentru Isus. Ca gospodină cu râvnă a făcut totul, pentru ca Oaspetele ei să aibă tot ce-I trebuie. Ocupată în totul cu slujirea, ea nu putea să-și explice cum putea Maria să stea așa de liniștită la picioarele lui Isus, fără să-i ajute. În privința aceasta nu ar trebui s-o condamnăm prea aspru. Într-adevăr aceasta era o dovadă că ea nu a găsit în Isus ceea ce a găsit Maria în El; ea a arătat mai mult interes în îngrijirea de Domnul, decât în ascultarea învățăturii Lui. Însă cu toate acestea slujirea ei era o dovadă frumoasă și potrivită a dragostei ei pentru Isus. Domnul Isus a prețuit aceasta. Dacă ea nu ar fi făcut nici un reproș Mariei, cu siguranță El ar fi lăsat-o să lucreze în liniște și să slujească. Sau nu trebuia făcut nimic, atunci când Isus a intrat în casă? Să nu fie pregătită nici o masă și să nu fie oferită nici o învioreare? Sigur că da. Și pentru că ea făcea aceasta cu atâta râvnă, se arăta bucuria ei pentru vizita Sa. Și că Domnul Isus era primit bine în casa lor și că El locuia cu plăcere acolo o dovedesc vizitele Sale repetate.

Deci, toate acestea sunt frumoase și plăcute. Isus merită ca noi să facem totul pentru El. Pentru El nici un efort nu ar trebui să fie prea mult pentru noi, nici o lucrare prea grea și nici o străduință prea mare. Noi putem învăța mult de la Marta. Însă noi suntem uneori prea reci și zgârciți. Deseori ne cade greu să facem ceva pentru El. Pentru plăcerea noastră facem deseori prea mult, dar pentru El? Deseori trebuie să ne rușinăm. Avem timp suficient, atunci când este vorba de noi înșine și de afacerile noastre; nu ocolim nici oboseala nici cheltuielile, atunci când este vorba de facilitățile noastre și plăcerile noastre. Însă cât de des ne retragem, când trebuie făcut ceva pentru Domnul! Realmente, Marta avea mult de lucru cu slujirea ei. Marta a considerat slujba ei mai importantă decât ascultarea Mariei, și aceasta nu a fost bine din partea ei, căci în privința aceasta a greșit. Însă cât de des se întâmplă, că se folosește această greșală a Martei, ca scuză să te retragi de la slujirea pentru Isus. Unii se așază liniștiți și nu fac nimic sau atunci când este nevoie de ajutorul lor se scuză cu gândul că slujirea și lucrarea nu sunt cele mai importante, și că atunci ajungi ușor să stai în prim-plan și să fii curtat. Dar se uită că dragostea pentru Domnul Isus niciodată nu ne va duce la a nu face nimic, ci dimpotrivă ne stimulează la lucru. Este bine să ai frică că te realizezi în lucrare, însă a lucra, fără să te realizezi, din dragoste reală pentru Domnul este mult mai bine. Și Marta în toată sânguința ei, preocupată cu multe lucruri, este cu mult mai mult de prețuit decât unul care se așază nepăsător, fără să lucreze. La primul mobilul este dragostea pentru Domnul și bucuria față de Persoana Sa, chiar dacă după aceea pe altar se găsește foc străin. La ultimul este de temut că dragostea de sine domină inima mai mult decât dragostea pentru Isus.

Marta era o femeie credincioasă. Uneori aceasta a fost pusă la îndoială. Deseori cuvintele lui Isus, »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua«, au fost interpretate ca și cum Domnul ar fi vrut să spună: „Maria Mă iubește și crede în Mine, dar tu, Marta, te preocupi numai cu lucrurile exterioare”. Dar în privința aceasta s-a rătăcit foarte mult. Diferența dintre Maria și Marta nu consta în aceea că una credea și cealaltă nu credea și că una iubea pe Domnul Isus și cealaltă nu-L iubea. Nu! În privința aceasta erau la fel. Ambele credeau în Domnul Isus, ambele Îl iubeau fierbinte și ambele făceau totul pentru El. Duhul Sfânt a purtat grijă ca să înlăture orice îndoială în această privință. Citește numai istorisirea despre învierea lui Lazăr, în evanghelia după Ioan capitolul 11, și vei fi pe deplin convins. Nu erau *ambele* surori, cele care au trimis Domnului mesajul impresionant, mărturisitor despre deplina lor încredere în dragostea lui Isus: »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav«? Nu s-a grăbit Marta să iese înaintea Domnului, când a auzit că El Se apropie de cetate? Nu auzim noi din gura ei mărturisirea frumoasă a credinței ei în Isus: »Da, Doamne, *eu* cred că *Tu* ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume«? Și ca și cum Duhul ar fi vrut să împiedice, ca noi să nu avem o părere greșită despre Marta, El adaugă perfect: »Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr« (versetul 5), El punând pe Marta într-un mod bătător la ochi pe primul loc. Deci diferența dintre Marta și Maria nu constă în aceea că una credea și cealaltă nu credea, și că una iubea pe Isus iar cealaltă nu-L iubea, ci constă în aceea, că Maria prețuia mai mult decât orice învățătura lui Isus, în timp ce Marta prețuia mai mult slujirea din partea ei. Partea bună, pe care Maria a ales-o, era șederea la picioarele lui Isus și ascultarea învățăturii Sale.

Marta era o femeie credincioasă, care iubea cordial pe Isus. Dar ea era o credincioasă care se preocupa mai mult cu sine însuși decât cu Isus. Ea se gândea mai mult la slujirea ei, decât la Domnul. Ea era puțin îngâmfată. De aceea nu putea să suporte comportarea Mariei. O

deranja. Ea avea mult de lucru și gândea că prin aceasta și-a câștigat merite, și Maria a lăsat-o liniștită în voia ei, nu a ajutat-o și fără cuvinte prin aceasta a dat dovada că ea considera învățătura lui Isus mult mai importantă decât toate slujirile Martei. Este foarte natural, că Marta nu a putut să suporte și a trebuit să-și exprime nemulțumirea. Ea era de bună credință și a considerat că este bine așa. Nici pe departe nu erau gânduri de iubire de sine și egoism. Tot ce făcea, ea făcea pentru Domnul! Dar ea nu se cunoștea pe sine însuși și nu știa ce era în inima ei. Împrejurările au arătat aceasta, căci dacă ar fi slujit numai din pricina lui Isus, nu ar fi venit nici un reproș de pe buzele ei. Ea ar fi fost fericită la îndeplinirea profesiei ei și nu s-ar fi interesat de Maria. Dar deoarece aceasta nu a fost așa, ea nu a putut suporta că toată osteneala și toate grijile ei au rămas aproape neobservate. Mulți credincioși se aseamănă cu Marta și sunt preocupați cu multă slujire. Ei predică și fac vizite, scriu și împart pliante sau fac ore în școala duminicală. Plini de râvnă pornesc la lucru. Nu-și acordă nici o pauză. Au permanent stres și griji. Ei fac aceasta cu toată seriozitatea. Ei iubesc cordial pe Domnul. Și ceea ce fac, fac – așa cum ei gândesc sincer – din dragoste neprefăcută pentru Domnul. Dar ei nu se cunosc pe ei înșiși. Ei nu văd, că ei sunt orientați mai mult spre slujba lor decât spre Isus; că se gândesc mai mult la ce fac *ei*, decât la ceea ce a făcut *El*. Deseori iese la iveală aceasta. Dacă se vorbește cu ei despre misiuni creștine, sunt foc și pară. Până seara târziu poți discuta cu ei despre aceasta și ei nu sunt epuizați. Dacă apoi se ia Biblia și se vorbește cu ei despre conținutul ei, li se prezintă adevărurile minunate, pe care le conține ea, sau se vorbește cu ei despre gloria lui Isus și părtășia fericită cu *El*, gura lor amuțește. Devin nerăbdători, încearcă să schimbe tema discuției, ca să readucă discuția iarăși la tema lor iubită. În lucrurile acestea ei nu sunt acasă. Da, deseori mi s-a răspuns, că astfel de teme nu sunt așa de importante. Se înțelege de la sine, că acești credincioși, ca și Marta, acuză pe alții, care nu aleargă tot așa de repede și nu sunt așa de mult preocupați cu slujirea, ci se așează în primul rând la picioarele Domnului, ca să fie învățați de *El*. În zilele noastre sunt pentru ei un obstacol.

Aceasta devine clar și prin împrejurări. Am cunoscut credincioși, care erau la lucru cu toată râvna și tot focul, care se simțeau foarte fericiți în aceasta, care totdeauna erau vioi și bine dispuși, dar care apoi au fost puși de Domnul pe patul de boală și pentru un timp mai îndelungat au trebuit să întrerupă lucrul, și atunci și-au pierdut toată fericirea și buna dispoziție și se simțea la ei un gol inexplicabil. Care era cauza acestei stări? Simplu, aceasta: ei s-au bucurat mai mult de lucrul lor decât de Domnul; s-au gândit mai mult la ei decât la Domnul; s-au preocupat mai mult cu slujba lor decât cu gloria Sa și cu adevărul Său. Ei au lucrat ca să trăiască și nu au trăit ca să lucreze. Dacă aceasta din urmă ar fi fost preocuparea lor, atunci la întreruperea lucrului lor ar fi fost tot așa de fericiți, ca și în timpul lucrului. Se înțelege de la sine, că atunci când din lucrarea personală se face un scop principal, ia naștere un gol îngrozitor în inimă și în viață, atunci când nu mai lucrăm. Când însă Isus este punctul central al gândurilor și lucrului nostru, bucuria rămâne aceeași, chiar dacă lucrul trebuie întrerupt, căci Isus nu Se schimbă. În timpul lucrului s-a trăit și s-a acționat pentru *El*, și se continuă să se trăiască și să se lucreze pentru *El* în timp ce ești pe patul de boală. Aceasta este o piatră de încercare sigură. Să ne întrebăm pe noi înșine, dacă suntem tot așa de fericiți și liniștiți, când ne găsim în singurătate cu Domnul Isus, sau suntem preocupați să vestim Evanghelia, să ținem ore de școală duminicală sau oricare alte slujiri creștine.

Marta era totul, numai liniștită nu era. Ea era foarte preocupată cu multe lucruri. Aceasta era excelent în sine însăși. Dar deoarece ea se cunoștea foarte puțin pe sine însăși și pe Isus, ea nu

putea să facă în liniște lucrul ei și să pună totul în mâinile Domnului. Când Maria a lăsat-o să facă singură lucrul, ea nu putea să nu mustre atât pe Isus cât și pe sora ei. Când ea, după moartea lui Lazăr, a auzit că în sfârșit a venit Isus, ea s-a grăbit să-I iese în întâmpinare și a început o discuție detaliată cu El și tot așa de repede a fugit să cheme pe Maria, când a observat că Isus nu a înțeles-o. Împreună cu Maria se reîntoarce, și la mormântul lui Lazăr devine din nou vizibilă neliniștea și frământarea ei. Nici nu putea fi altfel. Aceasta era desigur urmarea firească a stării ei spirituale. Numai în prezența lui Isus devii liniștit și relaxat. Firea este totdeauna agitată, pripită și neliniștită, sau contrariul: distantă, insensibilă și nepăsătoare. Domnul a zis Martei: »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu.« În aceste cuvinte este inclus totul. Ele descriu starea sufletului ei. Să ai mult de lucru nu este greșit. Dacă Domnul dă de lucru este foarte bine. Dar să te îngrijorezi și să te frământă pentru multe lucruri aceasta arată că tu însuși ești la lucru și gândești că tu trebuie să reglezi și să călăuzești totul. Cât de multă alergătură este deseori printre creștini! Cât de puțin se întreabă: Doamne, ce vrei Tu ca să fac? Prea puțin se gândește la aceasta. Ce se consideră bun și folositor, când gândești că ești folositor pentru Evanghelie, se face fără să se întrebe dacă Domnul consideră aceasta corect. Nu este de mirare că nu ești statornic și ești aruncat încoace și încolo. Se încep tot felul de lucrări și se apără cu râvnă, ca apoi să se potolească repede și să dispară. Un lucru ia locul altuia. Se poate vedea la mulți că le lipsește total odihna credinței.

Dar Marta era nu numai neliniștită, ci și necunoscătoare. Cum ar putea să fie altfel! Când lucrul propriu ne înhamă, desigur atunci gândurile noastre sunt umplute cu lucrul și nu avem timp – și de fapt nici plăcere – să savurăm învățătura Domnului. Se citește într-adevăr din Biblie la timpul stabilit și prin aceasta devii întărit, dar nu se studiază Biblia. Se rămâne la principiile de bază. Despre creșterea în cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos nu este nicidecum vorba. Nici măcar nu ai bănuiala că astfel de adevăruri minunate se găsesc în Scriptură și nu se poate înțelege că alții le savurează. Și așa merge mai departe, an după an, fără să se știe mai mult decât că ești mântuit prin credința în Isus, în măsura în care această conștiință nu a dispărut din inimă. Se înțelege de la sine că dacă se procedează în felul acesta se înțelege foarte puțin adevărul. Despre multe lucruri nu se poate vorbi, și dacă se vorbește despre ele, te simți așa cum s-a simțit Marta, când Domnul a vorbit cu ea.

Istorisirea din evanghelia după Ioan capitolul 11 ne oferă o dovadă potrivită în acest sens. Ea este prea importantă, ca să nu ne oprim în mod deosebit liniștiți și să medităm la particularitățile ei. De îndată ce Marta a auzit că Isus a venit, ea l-a ieșit în întâmpinare. »Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!«, i-a zis ea. O dovadă a credinței ei în Isus. Dacă Isus ar fi fost acolo, El ar fi făcut sănătos pe Lazăr. »Dar«, adaugă ea, »și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.« Marta are multe de la Petru. Aceași precipitare, aceeași neliniște, totdeauna primul; dragoste pentru Isus, dar puțină cunoaștere de sine. Tot așa și aici. Ea gândește că este mult mai departe decât este în realitate. Petru a spus: „Dacă toți Te vor părăsi, eu nicidecum nu Te voi părăsi, voi merge cu Tine în moarte”. El gândea realmente așa. Dar când credința lui a fost pusă la încercare, i-a fost frică de o slujnică. Și Marta gândea tot așa. »Orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.« Dar când Isus a spus: »Dați piatra la o parte«, Martei a început să-i fie frică și a strigat: »Doamne, miroase greu, căci este acolo de patru zile«. Realitatea este deseori altfel decât gândim noi. Capul nostru este deseori mult mai departe decât inima noastră. Deseori ne scoatem în relief, însă când credința noastră este pusă la probă, ce se arată atunci?

Isus răspunde: »Fratele tău va învia«. »Știu«, zice Marta, »că va învia la înviere, în ziua de pe urmă«. Marta nu L-a înțeles pe Isus. Ea era prea puțin obișnuită cu învățătura Lui, ca să-L poată înțelege. Domnul Se explică mai departe: „Eu nu vorbesc despre învierea din ziua de pe urmă”, pare Domnul să spună, „fratele tău va învia acum, căci Eu, Cel care stau înaintea ta, sunt învierea și viața; cine crede în Mine va trăi, chiar dacă ar fi murit; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în niciodată. Crezi lucrul acesta?” Și ce răspunde Marta? »Da, Doamne, eu cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume«. Acesta nu era răspunsul la întrebarea lui Isus. Nu, Marta nu L-a înțeles pe Domnul. Și ea însăși a remarcat aceasta. Ea simțea că aici nu era la locul potrivit. Maria s-ar potrivi mai bine în locul ei. Maria ar înțelege cuvintele lui Isus. Dacă ar fi fost ceva de făcut, atunci Marta ar fi fost în elementul ei, dar acum adevărul era explicat și trebuia să vină Maria. »Și spunând aceste cuvinte, s-a dus și a chemat în ascuns pe sora ei, Maria, și i-a zis: „A venit Învățătorul și te cheamă”.« Vezi, acesta era un lucru trist. Ce tristețe pentru Domnul, când noi nu înțelegem cuvintele Sale. Când ne-am preocupat prea mult cu alte lucruri și prin aceasta suntem incapabili să înțelegem gândurile Sale. Și cât de des nu este aceasta așa la credincioși. Atunci este ca și cum Domnul ar fi vorbit urechilor surde. Fie ca noi să ascultăm de glasul Său și să avem interese de vorbirea Sa! Atunci vom învăța tot mai mult profunzimea și bogăția vorbirii Sale.

Cuvintele, pe care Domnul le-a spus Martei, sunt o dovadă clară despre aceasta. Ele au o profunzime mai mare decât se poate gândi la prima vedere. »Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine va trăi, chiar dacă ar fi murit; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.« Dacă punem aceste cuvinte în legătură cu ce ne învață 1 Corinteni 15,51-54 și 1 Tesaloniceni 4,13-18, ele conțin o explicație scurtă, dar clară și minunată, a învierii. În aceste două locuri din Scriptură Pavel ne învață, că atunci când Domnul va veni în văzduh, cei care au adormit în Isus vor fi înviați și cei care vor fi în viață până la venirea Domnului, nu vor muri, ci vor fi transformați într-o clipă. Dacă medităm puțin la aceasta vom constata că același lucru îl găsim în cuvintele lui Isus. »Eu sunt învierea și viața« - El este aceasta în Persoana Sa, nimeni nu I-a dat aceasta, El însuși este aceasta. De aceea, oricine crede în El are viața, viața veșnică. Aceasta o avem deja acum. Sufletul nostru trăiește. Viața noastră este Hristos și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. De această viață va avea parte și trupul nostru. Trupul nostru este încă muritor și supus putrezirii, dar aceasta se va schimba. Când va veni Isus noi vom primi un trup nemuritor și nesupus putrezirii. »Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.« Credinciosul, care a murit, va fi înviat. »Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.« Credinciosul care trăiește când va veni Isus, nu va muri, ci într-o clipă va fi transformat. Nu toți vom adormi, ci vom fi transformați. Adevăr minunat! Moartea nu mai are nici o putere asupra credinciosului. Isus a biruit moartea. Aceasta este adevărat! Vor fi credincioși care nu vor muri. Isus este învierea și viața. În El și prin El triumfăm noi. Toate puterile, care au fost împotriva noastră, au fost biruite. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Isus Hristos Domnul nostru!

Și nu citim noi mai departe despre Marta? Desigur că da, o altă relatare despre ea găsim în capitolul următor al evangheliei după Ioan – o relatare care, ținând seama de împrejurări, îmi face impresia că Duhul Sfânt ar vrea să ne facă cunoscut că Marta cea neliniștită, îngrijorată pentru multe lucruri, s-a transformat într-o ucenică a Domnului liniștită. Șase zile înainte de Paști Isus a fost în Betania. Acolo I-au pregătit o cină. În timpul cinei Maria a uns picioarele lui Isus. Ucenicii au fost nemulțumiți din cauza aceasta și au considerat aceasta o risipă mare.

Acest parfum ar fi trebuit mai bine să fie vândut și banii puteau fi dați săracilor. Ce ocazie potrivită pentru Marta să apară pe prim plan! Ce ocazie pentru ea să acuze comportarea Mariei! Un motiv chiar mai mare decât prima dată. Și ce citim despre ea? Nimic altceva, decât această informație simplă: »Acolo I-au pregătit o cină. Marta servea«. Ce frumos! Ce elocvent! Marta slujea. Ea nu a renunțat la lucrul ei. Ea nu a încredințat altcuiva munca ei. Ea nu a devenit descurajată și nemulțumită. O, nu! Ea slujea ca și mai înainte. Ea făcea același lucru, dar acum îl făcea în liniște, așa cum se cuvine unei persoane care a primit o chemare de la Domnul. Nici un reproș nu venea de pe buzele ei. Ea o lasă pe Maria și merge pe drumul ei propriu. Fiecare la locul ei, ambele slujind Domnului. Ambele mulțumite și fericite în lucrarea pe care o făceau pentru Isus. Ce sfârșit frumos al istoriei despre Marta! Harul ne lasă să ne recunoaștem singuri și face pe Isus prețios pentru inimile noastre, mai prețios decât orice. Atunci devii liniștit și degajat. Atunci nu mai faci reproșuri. Atunci ești fericit și mulțumit. Și atunci nu încetezi să lucrezi și să slujești. Nu! Ești preocupat tot așa de zelos, însă ești cu o cu totul altă inimă și într-un fel cu totul altul. Gândește-te la Petru cel pripit și încrezător în sine. Cât de cu totul altfel a fost el mai târziu! Plin de râvnă a vestit Evanghelia, cu înflăcărare a mărturisit pe Domnul său. Dar el a fost liniștit și degajat; el a pierdut încrederea sa de sine și s-a lăsat călăuzit de harul lui Dumnezeu. Rod minunat al harului lui Dumnezeu! Cu cât învățăm să ne cunoaștem mai mult, cu atât mai prețios ne devine Isus. Cu cât cunoaștem mai mult pe Isus, cu atât mai mult ne vom simți atrași spre El și cu mai multă plăcere ne vom dedica Lui și ne vom lăsa călăuziți de El.

Maria

Maria din Betania – o serie de constatări plăcute și încântătoare sunt legate de acest nume! Cine nu se simte atras de evlavia liniștită a acestei ucenice a Domnului! Cât de calm și liniștită era ea! La ea nu găsim nici o acțiune necugetată sau grabă. Ea era plină de dorința de a învăța și era o școlăriță excelentă. Mai mult decât toți ceilalți ea a înțeles să pătrundă în gândurile și intențiile Domnului. Ea aștepta momentul potrivit. Ea nu a făcut nimic fără să nu fie convinsă că merge pe căile Domnului și la momentul potrivit a slujit Domnului. Cât de intim a fost ea legată cu Domnul! Câtă frumusețe și glorie a găsit sufletul ei în El. Totdeauna ea a fost aproape de El. Pentru El a lăsat toate la o parte. Ea L-a savurat pe Domnul. Și Domnul la rândul Lui S-a simțit atras de ea. Putem spune cu certitudine, că Maria era ca un magnet care L-a atras mereu în Betania. Casa Martei era pentru Isus nu numai un loc de odihnă pentru trup, ci și un loc de învioreare spirituală, căci acolo El a găsit un suflet, care a găsit totul în El și căruia El putea să i Se reveleze pe deplin și să i Se destăinuiască. Discuția cu femeia samariteancă a fost o hrană plăcută pentru sufletul Său, dar cu cât mai mult trebuie să fi fost interesele Mariei pentru Persoana Sa o învioreare pentru inima Sa!

Ce diferență între Marta preocupată peste măsură și Maria liniștită! Orice oaspete al familiei din Betania, la o apreciere superficială, ar fi așezat pe Marta înaintea Mariei. Marta era persoana principală și Maria ocupa locul al doilea. Marta s-a scos totdeauna în evidență și Maria s-a retras cu modestie. Marta este plină de râvnă în slujire, în timp ce Maria ascultă liniștită. Însă aparența înșală! Cu toate că Marta atrage tot mai mult atenția asupra ei, Maria merită atenția noastră dublă. Chiar dacă ea nu este persoana principală din casă, ea este totuși în sens spiritual cea mai mare. Chiar dacă casa din Betania este numită casa Martei, totuși cu

privire la Betania se vorbește despre satul Mariei și al sorei ei Marta (Ioan 11,1). Și într-adevăr, oricât de multe însușiri bune am fi putut noi găsi la Marta, ea nu poate sta în umbra Mariei. În viața spirituală se deosebesc cât de la cer la pământ.

Aceasta este remarcabil. Însă oricine cunoaște câtuși de puțin părtășia sfinților și o savurează, a observat că între credincioși sunt diferențe mari în viața spirituală. Unul este mult mai înaintat în cunoaștere și în credință decât altul. Unul iubește mai mult decât altul, este mai conștiincios decât altul, este mai spiritual, trăiește mai mult despărțit de lume și mai smerit decât altul. Aceasta în nici un caz nu este în primul rând urmarea învățaturii diferite, a conducerii sau a împrejurărilor, de care au avut parte. O, nu! Această diferență se găsește deseori la credincioși care trăiesc în același mediu, având aceeași călăuzire și savurează aceeași învățătură. Surorile din Betania sunt în privința aceasta o dovadă clară. Nu erau ele în aceleași mediu? Nu trăiau ele în aceleași împrejurări? Nu au primit ele amândouă pe Domnul Isus în casa lor? Și cu toate acestea ce diferență este între ele! Marta se îngrijora și se neliniștea din cauza multor lucruri și Maria și-a ales partea cea bună. »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.« Așa a vorbit Domnul, care știe toate lucrurile și cercetează profunzimile inimii. Și în aceasta consta motivul pentru diferența în viața spirituală a celor două surori. Marta iubea pe Domnul, însă ea se gândea mai mult la sine și la slujba ei pentru Domnul. Slujirea era pentru ea lucrul cel mai important. Marta nu trăia fără slujire. Maria dimpotrivă, a găsit în Isus pe cineva care i-a luat tot sufletul și de care ea era legată cu toată inima. Să-L cunoască pe El, aceasta era viața și fericirea pentru ea. Isus era pentru ea așa de frumos, așa de minunat, așa de atrăgător, că ea a lăsat totul la o parte, ca să-L asculte și să se bucure de El. Când El era în casa ei, se așeza la picioarele Lui, ca să primească învățăturile Sale dumnezeiești și să se înviioreze la cuvintele Sale. Ea nu a lăsat să se piardă nici o clipă. Ar fi fost imposibil pentru ea să alerge înapoi și încolo, ca să facă tot felul de lucruri, în timp ce Isus era acolo și astfel să piardă orele prețioase, fără să savureze de la El. Pe Maria o interesa numai Persoana Domnului. Aceasta a atras-o. Nu ceea ce da El, ci ceea ce era El. Desigur, darurile primite de la cineva care ne iubește sunt importante și ne bucurăm de ele, însă persoana însăși este cea mai prețioasă; ne bucurăm de daruri, deoarece ele vin de la persoana care are o deosebită valoare pentru noi.

Marta nu a înțeles nimic din aceasta. Ea nu a găsit o astfel de frumusețe în Isus, care ar fi făcut-o capabilă să lase totul la o parte și să se așeze la picioarele Lui. Cuvintele ei dovedesc, cum ea se minuna și totodată se necăjea. Petru Maria toate acestea erau mai mult decât plăcute. Nu era indolență din partea ei, că a lăsat-o pe Marta să slujească, în timp ce ea sta la picioarele lui Isus. Nici nu era lipsă de dragoste pentru Isus, dimpotrivă, dragostea ei era mai intimă decât a Martei. A întristat-o faptul că nu a fost înțeleasă. Dar cât de minunat știe Domnul s-o mângâie. El nu numai o apără, ci și o poziționează mult deasupra Martei. »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.« Nu, Domnul nu permite ca Maria să se scoale și să o ajute pe Marta. Ea are voie să rămână la picioarele Lui, ea are voie să asculte, El vrea să i reveleze, El vrea s-o învețe mai departe, căci ea trebuie să-L cunoască și mai mult. Aceasta este bucuria Lui.

Un singur lucru trebuie – să se creadă în Isus? Desigur, dar nu despre aceasta este vorba aici, căci și Marta credea. Un lucru creează probleme tuturor celor care cred. Și acesta este; Persoana lui Isus să fie prețuită mai mult decât orice. Desigur, noi avem motive nespuse de

mari să ne bucurăm de mântuirea noastră, care ne-a fost dăruită prin Isus. Noi nu putem fi destul de mulțumitori pentru harul de care avem parte. Noi avem iertarea păcatelor noastre și viața veșnică; noi suntem copii ai lui Dumnezeu și am devenit moștenitori împreună cu Hristos; pe noi ne așteaptă gloria în cer. Dar peste toate acestea stă Persoana lui Hristos. Să ne bucurăm în El și să avem plăcere de El, aceasta este partea bună, pe care a ales-o Maria. Să-L cunoaștem în toată dragostea și harul Lui, în toată frumusețea și gloria, este ceea ce creează probleme creștinului. Dacă facem aceasta, restul se rezolvă de la sine. Din pricina caracterului ales al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul, Pavel a considerat toate lucrurile o pierdere și gunoi. Da, dacă suntem atrași de Hristos, atunci nimic nu ne mai poate duce în rătăcire. Dacă Isus locuiește în sufletele noastre, toate celelalte sunt moarte. Dacă privirea noastră este îndreptată spre El, ne vom îndepărta privirea de la bunurile trecătoare și fără valoare ale pământului. „Tu ești deosebit din zece mii, ești Cel mai frumos dintre fiii oamenilor, sufletul meu are plăcere de Tine, pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine”, va spune atunci sufletul nostru. »Dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.«

Iubite cititor, ți-ai ales tu deja partea cea bună? Este Domnul Isus pentru tine mai prețios decât orice? Ești tu legat cu El cu toată dragostea sufletului tău? Este El atrăgător pentru tine, așa că tu stai în apropierea Lui pe cât este de mult posibil? La El este așa de bine, așa de minunat și așa de multă fericire! Nu numai ce dă El este minunat, ci El Însuși este așa de frumos și de plăcut. Fiecare, care Îl cunoaște cu adevărat, se leagă de El. Îl cunoști tu? Eu nu te întreb dacă tu te-ai întors la Dumnezeu sau dacă tu știi că ești un copil al lui Dumnezeu sau dacă ai primit iertarea păcatelor tale. Și nici nu te întreb dacă tu știi că Isus este Salvatorul tău. Toate acestea pot fi adevărate, s-ar putea ca tu să știi toate acestea, fără ca să-L cunoști cu adevărat cum este El și fără ca Persoana Sa minunată să fie pentru tine mai prețioasă decât orice. Vai, mulți credincioși gândesc așa de puțin la aceasta. Nivelul vieții spirituale este pentru mulți foarte scăzut. Sunt mai multe Marta decât Maria. Viața este trăită mult mai mult în practicarea de tot felul de activități creștine, decât în cunoașterea lui Isus, decât în trăirea împreună cu El și în ascultarea de cuvintele Sale. Da, sunt mulți care gândesc că au atins punctul culminant al vieții spirituale, atunci când știu cu certitudine că ei sunt copii ai lui Dumnezeu. Ce săracă este o astfel de viață! Cât de puțin este glorificat Domnul în felul acesta. Căci tot ce glorifică pe Dumnezeu poate fi numai urmarea cunoașterii Domnului Isus. Cine Îl cunoaște, acela Îl iubește. Și cine Îl iubește, acela face cu plăcere ce vrea El. Cine Îl cunoaște se simte atras irezistibil prin El și nu găsește pe nimeni mai frumos decât El și de aceea se îndepărtează de tot ce este în afara Lui. Cine Îl cunoaște ascultă cu plăcere cuvintele Sale și prin aceasta cunoaște tot mai mult gândurile Sale.

Ai ales tu această parte bună? Și ai păstrat-o? Pavel putea nu numai să spună: »dar toate lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos«, ci și: »Mai mult decât atât, privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu«. Hristos era de preț pentru el nu numai un timp, nu!, pentru totdeauna; da, El i-a devenit permanent tot mai minunat și mai prețios. Tot așa era și cu Maria. Isus i-a devenit tot mai prețios. În starea, în care o întâlnim pentru prima dată, o regăsim mereu. Locul ei propriu era la picioarele lui Isus – locul pe care ea singură și l-a ales. Ea stătea la picioarele lui Isus ca să învețe, stătea la picioarele lui Isus ca să fie mângâiată, a îngenuncheat la picioarele lui Isus ca să-I dovedească onoare prin mulțumire. Dragostea ei nu s-a micșorat, ci a crescut! Ea a învățat permanent să cunoască tot mai bine pe

Isus și să-L iubească, așa că în cele din urmă ea a adus ce avea cel mai de preț. Este și cu tine tot așa, iubite cititor? Este Isus acum pentru tine mai prețios decât în momentul când L-ai cunoscut? Așa ar trebui să fie. Dacă nu este așa, atunci tu nu ai trăit împreună cu El și nu ai crescut în cunoașterea Lui. Sau la tine este exact inversul? Ți-ai părăsit cumva dragostea dintâi? Cu regret aceasta are loc deseori. Așa s-a petrecut cu adunarea din Efes. Vezi Apocalipsa 3. Cât de intim era ea legată cu Isus și cât de profund pătrunsese ea în gândurile și planurile Sale, așa cum citim în scrisoarea lui Pavel adresată ei. Dar ea și-a pierdut sentimentul ei pentru Isus; inima ei s-a răcit față de El; El nu mai era totul pentru ea. Domnul simte aceasta. Cu toate că în exterior totul era în cea mai bună ordine și totul decurgea ordonat ca și mai înainte și nici un ochi omenesc nu ar fi sesizat vre-o schimbare, totuși Domnul a simțit că dragostea arzătoare a sufletului dispăruse. De aceea El spune: »Ți-ai părăsit dragostea dintâi«. Este probabil și la tine tot așa? Atunci întoarce-te. Dacă Isus a fost cândva cu adevărat pentru tine mai prețios decât orice altceva și te-ai depărtat de El, atunci întoarce-te! Probabil spui: „Nu fac nimic rău, fac totul ca și mai înainte”. Aceasta poate fi adevărat, dar poți tu spune cu mâna pe inimă: Domnul știe că Îl iubesc ca și mai înainte, că sentimentele mele pentru El sunt ca mai înainte și Îl prefer și Îl doresc mai mult decât orice? Dacă nu, atunci nu te lăsa înșelat prin aparență, ci pleacă-te înaintea Lui mărturisindu-ți vina și cu căință și întoarcere înapoi la vechea ta dragoste. Lasă din nou ca totul să fie pagubă și gunoi din pricina prețului nespus de mare al cunoașterii Sale. Gândește-te că Domnul te iubește încă tot așa ca odinioară, da, nici o clipă El nu te-a iubit mai puțin, chiar și atunci când inima ta s-a răcit. Cunoaștere nespus de fericită! Dragostea Lui este netrecătoare și veșnică; ea nu depinde de nimeni și de nimic, căci ea își are originea în El Însuși.

Deci Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua. Și ea nu i-a fost luată. Dimpotrivă, ea a crescut în cunoaștere, în credință, în dragoste și în dăruire. Istoria ei următoare oferă o dovadă corespunzătoare în acest sens. La sfatul ei – gândesc eu – surorile, când Lazăr s-a îmbolnăvit, au trimis la Isus mesajul remarcabil: »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav«. Ce încredere în dragostea lui Isus este inclusă în aceste cuvinte! Și ce liniște totodată! Și era pe deplin în armonie cu starea sufletească a Mariei. Ea era calmă, neagitată, liniștită. Să ne imaginăm situația zguduitoare a acestor zile. Lazăr s-a îmbolnăvit. Maria și Marta, pe deplin convinse că El va veni să vindece pe Lazăr, au transmis un mesaj lui Isus. Dar Isus nu vine. Starea lui Lazăr se înrăutățește și el moare. Lazăr este înmormântat și deja de patru zile zace în mormânt și Isus încă nu a venit. Cât de răscolit trebuie să fi fost sufletul Mariei în acele zile! Ea era deosebit de tristă din cauza morții fratelui ei preaiubit. Inexplicabilă pentru ea trebuie să fi fost întârzierea sosirii lui Isus. Cu câtă plăcere L-ar fi avut la ea, chiar și numai să-și plângă durerea înaintea Lui. Dar cu toate acestea ea nu și-a pierdut credința în dragostea lui Isus. Oricât de inexplicabile ar fi fost toate acestea, ea nu s-a îndoit că toate au fost așa cum trebuiau să fie. Ea era tristă și în același timp liniștită. A venit vestea că Isus se apropie. Abia a aflat Marta aceasta, că a și alergat înaintea Lui cu agitația ei obișnuită. Și Maria? »Dar Maria«, citim, »ședea în casă«. Ce frumos! Ea a așteptat liniștită sosirea lui Isus. Ce i-ar folosi, dacă s-ar grăbi să-L întâmpine. În toată neliniștea oricum nu ar fi putut să-L savureze, și nici să-și reverse inima înaintea Lui. Dar iată, Marta vine înapoi. »A venit Învățătorul și te cheamă«, i s-a spus. Acum nu mai poate ședea, ci se ridică în grabă și merge la El.

Cât de minunat este aceasta! În umblarea cu Isus Maria a învățat liniștea și ascultarea. Cine are relații cu Isus va deveni ca El. Cine umblă cu Isus va deveni urmașul Lui. Involuntar se

preia de la El. Dragostea Sa, liniștea Sa, smerirea Sa și ascultarea Sa se transmit în noi, ca să zicem așa. Această istorisire dovedește exact aceasta. Isus a primit vestea că Lazăr este bolnav și mai rămâne încă două zile în locul unde era. Era aceasta indiferență? O, nu! Isus iubea pe Lazăr – Isus iubea intim și pe Maria și pe Marta! El a luat parte la întristarea lor și simțea durerea lor. Și cu toate acestea El a rămas liniștit în locul unde se afla, neluând în seamă că El știa, că Lazăr va muri între timp. Și oricât de mult inima lui Isus L-ar fi atras spre Betania, El a rămas acolo unde era, deoarece Tatăl nu a vrut ca El să meargă. Și Maria? Nu s-a comportat și ea în același fel? Oricât de arzător ar fi dorit ca Isus să vină, oricât de mult i s-ar fi topit sufletul după El, ca să-L vadă și să-I vorbească, ea a rămas totuși liniștită în inima ei șezând în casa ei, până când a venit un mesaj de la Isus, ca ea să vină.

Aici însă sunt multe de învățat. Cine a savurat la timpul potrivit învățătura lui Isus, acela poate în întristare să savureze mângâierea și compasiunea Sa. Când stai la mormântul unui frate preaiubit, cu adevărat nu este timpul potrivit ca să argumentezi cu privire la adevăr. În astfel de împrejurări ai nevoie de mângâiere și compasiune. De acestea a avut parte Maria în mare măsură. Acolo unde Marta începe o discuție cu Isus despre adevăr, Maria cade la picioarele Lui ca într-un râu de lacrimi să-și reverse sufletul plin. Acolo unde Isus trebuie să instruiască pe Marta, El poate plânge împreună cu Maria. »Isus plângea.« Mișcătoare cuvinte! Când Isus a văzut plângând pe Maria și pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui. Nenorocirea, care a venit în lume prin păcat, stătea în toată grozăvia ei înaintea Lui. Prin păcat există moartea. Și moartea a luat pe prietenul Lui, Lazăr. Moartea a rupt legătura cea mai intimă și a zdrobit inima gingașă a Mariei. El S-a înfiorat în duhul Lui și plângea. El știa că gloria lui Dumnezeu Se va revela și câteva clipe mai târziu mormântul va da înapoi prada sa și întristarea se va transforma în bucurie. Dar aceasta nu a înlăturat faptul că El stătea între nenorocire și întristare. Aceasta a lovit sufletul Lui. El a simțit împreună cu cei care sufereau, da, El a simțit chiar mai profund decât puteau ei simți. Ce mângâiere pentru Maria! Aceasta era balsam pentru rănilor ei. Aceasta a înviorat și a întărit sufletul ei. Aceasta era o experiență nouă cu privire la dragostea nespus de mare a lui Isus – o trăsătură nouă a frumuseții Lui incomparabile. Ca să simți aceasta și să cunoști pe Domnul în felul acesta, se merita toată osteneala să mergi pe un drum al durerii și suferințelor. Ai avut tu un prieten, atunci când ai fost în nevoie, care a suferit împreună cu tine – un prieten în întristare, care a plâns cu tine? Da? Nu a fost aceasta minunat? Nu te-a făcut să respiri ușurat? Nu a fost așa, ca și cum durerea nu mai era așa de grea, întristarea nu mai era așa de mare? Și apoi să ai un prieten, ca Isus, care în toate a fost încercat ca și noi, cu excepția păcatului. Un prieten ca Isus, care poate spune: Știu cum este aceasta, Eu simt la fel, și Eu am suferit așa, simt aceeași durere. Aceasta este o simțire fericită, te asigur de aceasta. Dar gândește-te, că această simțire a fost trăită numai de Maria și nu și de Marta. Ca să guști compasiunea lui Isus, trebuie să-L cunoști așa cum L-a cunoscut Maria. Trebuie să cunoști inima Lui plină de dragoste. Trebuie să ști că poți veni liber la El cu toată suferința și durerea și poți s-o plângi în liniște la pieptul Lui.

Cu siguranță Maria a învățat mult în zilele de durere și tristețe. Credința ei a fost greu încercată. Pomul a fost zguduit puternic. Însă aceasta a servit numai ca rădăcinile să se înfigă și mai adânc în pământ. La patul de boală al lui Lazăr ea a așteptat zilnic venirea lui Isus. Ea se baza permanent pe venirea Lui. Însă El nu a venit. Și nici măcar în ultimul moment. Lazăr a murit. Nădejdea ei a zburat. Așteptarea ei a fost dezamăgită. Dacă Isus va veni acum, va fi prea târziu. Lazăr nu mai era. »Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu«, a spus ea plângând. Orice ajutor a venit prea târziu. Moartea nemiloasă a luat pe fratele ei. Acum nu-

i mai rămânea nimic altceva decât să savureze dragostea lui Isus care suferea împreună cu ea. Și pe aceasta a savurat-o într-o măsură deplină. Domnul a mângâiat-o pe Maria în mod deosebit. Dar El a făcut mai mult, El a readus pe Lazăr în viață. Gloria lui Dumnezeu trebuia revelată. De aceea El a întârziat să vină și de aceea a murit Lazăr și de aceea inima Mariei trebuia frântă. Prin moarte s-a mers la viață. Așa a fost cu Lazăr. Dar tot așa a fost și în sufletul Mariei. Ea a mers, ca să zicem așa, prin moarte la viață. Legătura, prin care ea era legată de Lazăr, a fost ruptă și după aceea Lazăr i-a fost dat înapoi prin Domnul.

În felul acesta căile suferințelor și durerilor sunt deseori căi ale binecuvântării și savurării. Prin suferințe se merge la glorie. În sens textual atunci când va veni Isus, însă în sens simbolic deseori deja acum. Căile lui Dumnezeu sunt uneori de neînțeles. Rugăciunea noastră rămâne uneori mult timp neîmplinită. În loc să se lumineze, se face tot mai întuneric, cu atât mai mult cu cât împlinirea rugăciunii întârzie. În loc de salvare din necaz, necazul pare să devină tot mai mare. Atunci suntem înclinați să ne pierdem curajul și să murmurăm. Să nu facem așa! Gloria lui Dumnezeu se va revela. Sfârșitul va fi bun și minunat. În final vom glorifica pe Dumnezeu pentru suferințe și dureri. Pedepsa va aduce roada de pace a neprihănirii, acelora care sunt încercați prin ea. Maria nu știa de ce Isus nu venea, însă după aceea ea nu numai a înțeles, ci ea I-a mulțumit pentru aceasta. Dacă Lazăr nu ar fi murit, ea nu ar fi cunoscut compasiunea lui Isus și nu ar fi văzut gloria lui Dumnezeu.

Această experiență minunată a legat sufletul Mariei mai intim de Isus, și Persoana Sa i-a devenit mult mai prețioasă. Și curând ea va avea ocazia să arate aceasta în mod minunat. Isus a venit din nou la Betania și anume cu șase zile înainte de Paști, adică cu șase zile înainte de moartea Sa pe cruce. În casa lui Simon leprosul, Lui I se pregătește o masă. Marta servea, Lazăr era unul din cei ce stăteau la masă cu El. Atunci vine Maria cu o măsură de parfum de nard curat, de mare preț, unge picioarele lui Isus cu el și le uscă cu părul capului ei. „Ce risipă!”, strigă Iuda, „cu siguranță parfumul are valoarea de 300 de dinari. Ce risipă, să-l verși în felul acesta. De ce nu a fost vândut și banii să se dea săracilor?” De ce nu, Iuda? Deoarece Isus are valoare mai mare decât săracii. Tu nu înțelegi aceasta. Nu! Tu Îl vei vinde pe Domnul pentru 30 de arginți. Nici ceilalți ucenici nu au înțeles aceasta. Dar Maria înțelege aceasta, și Isus de asemenea înțelege. Pentru Maria nu era nimic prea scump, pe care să nu-l fi meritat Isus. Ce este cel mai bun, cel mai prețios, ce avea ea, a dat pentru El. Nu ca să-I dea un cadou. Nu! Ea nu îngrijea în nici un chip de nevoile Lui. Ea nici nu I-a pregătit o masă. Dacă aceasta ar fi fost intenția ei, atunci ar fi trebuit să vândă parfumul și ar fi trebuit să dea banii lui Isus sau cu banii să cumpere ceva, ceea ce I-ar fi fost de folos lui Isus. Dar ea nu a făcut aceasta. Ea a venit cu parfumul și l-a turnat pe picioarele Lui. Ea nu voia să aducă un dar Domnului. Ea voia să-L glorifice, să-I arate bunătate. Isus trebuia glorificat, Numele Lui trebuia slăvit și gloria Lui trebuia făcută cunoscut. Și casa s-a umplut de mirosul parfumului. Isus a numit fapta ei o lucrare bună, pe care ea I-a făcut-o. Jertfa, pe care ea a adus-o, s-a înălțat ca parfum plăcut și ea a fost plăcută în ochii lui Dumnezeu.

Vezi tu, aici noi învățăm ce este adorarea și ce este serviciul divin. Un israelit al Vechiului Testament, care a fost salvat din Egipt, ocrotit în pustiu și ajuns în țara făgăduită, a adus lui Dumnezeu cele dintâi roade ale țării ca jertfă de mulțumire. Maria, umplută de gloria și frumusețea lui Isus, umple toată casa cu mirosul parfumului pe care ea l-a turnat pe picioarele lui Isus spre glorificarea Sa. Bătrânii în cer se prostern de îndată ce este vestită lauda Mielului și își aruncă cununile la picioarele Mielului, Îl adoră, pe El, Cel care i-a răscumpărat prin sângele Său. Tot așa și noi, stând la masa Domnului, Îi aducem lauda și mulțumirea noastră,

Lui, Cel care a suferit și a murit pentru noi. Dar ca să putem face aceasta cu adevărat, sufletul nostru trebuie să fie umplut cu gloria lui Isus. Gura noastră poate cânta, buzele noastre se pot mișca și genunchii noștri se pot îndoi, dar dacă inima noastră nu este umplută de Isus, dacă noi nu Îl prețuim mai mult decât orice și dacă frumusețea Lui nespuse de mare nu ne atrage, atunci totul este rece și fără viață. O, de am înțelege mai mult ce este adorarea! De ar fi inimile noastre mai mult mișcate, ca să-I aducem jertfe duhovnicești, care Îi sunt așa de plăcute și bucură inima Lui!

Ce cuvânt minunat pentru Maria este ceea ce spune Isus acum: »De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o faptă bună față de Mine.« Era a doua oară când Domnul lua apărarea Mariei. Prima dată față de Marta și acum față de ucenici. Marta o învinuia de indiferență și ucenicii o învinuiau de risipă. Niciunul nu a înțeles-o. Tot ce făcea ea se părea ciudat și nepotrivit. Aceasta era foarte jignitor pentru Maria. Cu siguranță a durut-o, că a fost greșit judecată. Însă ea știa ce a făcut și ea a făcut numai pentru El, Cel pe care Îl iubea sufletul ei. Dar cât de minunat era pentru ea - Isus a înțeles-o, Isus a prețuit fapta ei, Isus a înțeles dragostea ei și dăruirea ei față de El. »De ce faceți supărare femeii?«, așa îi ia El apărarea. El nu poate tolera că dragostea arzătoare a Mariei nu este recunoscută și că ea este tratată rău. Este ca și cum El ar spune: „Nu o pedepsi, nu o răni! Ce face ea nu este risipă. Nu! Este o jertfă plăcută pentru Mine și ea bucură sufletul Meu. Ea a făcut o faptă bună față de Mine.” Aceasta a făcut bine Mariei. Dacă Isus a numit fapta ei o faptă bună și El a primit jertfa ei, ce o mai interesa dacă alții nu o înțelegeau și că era acuzată de toți! Nu ca să fie onorată de oameni a adus ea parfumul ei prețios, ci ca să glorifice pe Domnul. Și El a înțeles-o. El a prețuit fapta ei, a fost impresionat de ea și a primit-o cu bucurie. Ce bucurie pentru sufletul ei! Cum vor fi strălucit lacrimi de bucurie recunoscătoare în ochii ei, atunci când a auzit aceste cuvinte! De pe buzele ei nu vine nici un cuvânt. Și acum tot așa de puțin ca și prima dată. Ea pune toate în mâna Sa și lasă în seama Lui totul. El cunoaște intenția ei, El cunoaște inima ei și El știe cât de mult ea Îl iubește. Și ea nu s-a simțit niciodată înșelată sau decepționată de El.

Unde a învățat Maria toate aceste lucruri? În școala lui Isus. Nu a stat ea la picioarele Lui și a ascultat cuvintele Lui? Nu era ea cea care a înțeles gândurile inimii Sale? Când iubești fierbinte pe cineva și stai mult timp în părtășie cu el, atunci se recunoaște repede ce este plăcut pentru el, ce înviorează și bucură inima lui. Așa a cunoscut Maria pe Isus. Ea știa ce Îi place. Ea cunoștea jertfa care va fi de un miros plăcut pentru El. Și ea cunoștea momentul potrivit, când s-o aducă. Exact acolo unde toți vor fi împotriva Lui, ea s-a declarat pentru El. Acolo unde El va fi lepădat și batjocorit de toți, ea L-a glorificat. Da, iubii frați și iubite surori, dacă vreți să faceți lucrări, pe care Domnul le numește bune, atunci trebuie să stați mult timp în apropierea Lui. Vreți să faceți lucrări care Îi plac, atunci trebuie să învățați să cunoașteți gândurile Lui. Se pot face multe lucruri, pe care le putem numi bune în ele însele, dar care nu sunt făcute într-un mod și la un moment potrivit, ca să placă Domnului. Gândește-te la Marta. Ce a făcut ea era excelent, și cu toate acestea Domnul nu numește aceasta o faptă bună pentru El. Numai în părtășie cu Isus se poate obține capacitatea de diferențiere spirituală care ne învață ce este plăcut pentru Domnul la un moment dat. Nu stă scris în Biblie, ceea ce nimeni nu s-ar gândi, că un pahar cu apă rece oferit va fi răsplătit de Domnul? Și cu toate acestea este așa. Da, Domnul judecă cu totul altfel decât judecă oamenii. Noi am lăuda pe cei bogați, care depun sume mari de bani în scrinul cu comori; dar Isus scoate în evidență văduva care a adus numai doi bănuți. Noi am spune probabil că numai aceia care au primit multe daruri pot lucra pentru Isus. Dar Domnul spune: »Cine primește pe un proroc în numele unui

proroc va primi plata unui proroc.« Aceasta este minunat. Căci acum oricine poate face fapte bune. Săracii la fel ca și bogații. Cel mai puțin talentat ca și cel talentat. Întrebarea este, dacă ceea ce se face, se face pentru Isus. Domnul Isus spune: »Ea a făcut o faptă bună față de Mine.« Unii fac milostenii, ca să fie onorați de oameni. Sunt unii care propovăduiesc și scriu, ca să strălucească cu talentele lor. Mulți se interesează de ei înșiși, sau lucrează, ca să trăiască. Toți aceștia își pierd răsplata. Numai aceia care fac ceva pentru Isus, care lucrează din pricina Lui și din dragoste pentru El, vor fi binecuvântați și răsplătiți de Domnul. Însă aceștia trebuie să socotească că ei, ca și Maria, nu vor fi înțeleși și vor fi disprețuiți nu numai de lume dar și de mulți credincioși. Ce Isus numește o *faptă bună* este în ochii multora indolență sau risipă. Să nu ne lăsăm derutați de aceasta. Aprobarea din partea Domnului este mai importantă decât cea a oamenilor. Acolo unde acestea dispar și se schimbă cu împrejurările, nu mai rămâne nimic pentru veșnicie. *Faptele bune*, pe care noi le facem aici, ne însoțesc până în cer.

Prin ungera pe care a făcut-o, Maria a dat nu numai dovada că ea știa care jertfă este plăcută lui Isus, ci prin aceasta ea a dat și dovada că ea a înțeles Duhul Domnului și simțea împreună cu El în situațiile grele în care El Se afla. Isus Însuși ne spune aceasta. »Dacă a turnat acest parfum pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea îngropării Mele.« Cu toate că cu siguranță Maria nu a știut de particularitățile suferințelor și morții lui Isus, totuși ea a înțeles așa de mult din lecțiile date de Isus, că știa că sfârșitul Lui se apropia. Ea avea un presentiment al sorții care Îl aștepta pe Isus. Ea cunoștea foarte bine ura iudeilor și cuvintele lui Isus i-au arătat clar că pe El Îl aștepta un sfârșit îngrozitor. Privind la aceasta ea a luat parfumul și l-a vărsat pe trupul lui Isus. Probabil ea s-a temut că mai târziu, după moartea lui Isus nu va mai avea ocazia să-L unșă. În orice caz Domnul atribuie acest înțeles faptei ei. El o primește ca o pregătire pentru înmormântarea Sa. Și este ciudat, că Maria din Betania nu a fost împreună cu celelalte femei la mormânt. Scopul pentru care celelalte au venit mai târziu să facă, ea l-a făcut deja mai înainte. În felul acesta, prin părtășia practică cu Domnul se pot înțelege gândurile și sentimentele Sale. Niciunul din ucenici nu a înțeles pe Domnul. Despre nici un alt credincios nu se amintește că ar fi înțeles cuvintele lui Isus. Numai Maria L-a înțeles. Nimeni nu a avut compasiune cu Isus în suferințele și moartea Sa – numai Maria din Betania. Ce loc minunat a ocupat ea! Inima lui Isus este înviorată prin ea! Isus la ea – gășind compasiune la ea în marea Lui durere! »Adevărat vă spun«, sunt de aceea cuvintele Domnului, »că oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, ca amintire despre ea.«

Lazăr

După Marta și Maria urmează Lazăr – ultimul din această binecuvântată grupă de trei persoane din Betania. Despre el nu se spun multe, dar destul pentru a ne opri câteva momente la el. Chiar și puținele particularități, care sunt date despre el, ne vor fi foarte importante și mângâietoare, dacă medităm puțin la ele. În istoria lui Lazăr se întâlnește glasul Domnului. Uneori chiar și tăcerea spune mult. Lazăr este un model al unei cete mari de ucenici ai lui Isus.

Sunt mulți credincioși care sunt puțin cunoscuți. Nu numai pentru că numele lor nu este cunoscut în țară, ci și în orașul și în satul în care locuiesc sunt puțini, uneori foarte puțini, care îi cunosc. Ei merg în simplitate pe drumul lor. Ei nu fac lucruri mari. Ei nu țin prelegeri

biblice sau evanghelizări, din simplul motiv că ei nu pot face aceasta. Chiar și în adunare glasul lor se aude rar sau chiar deloc. Alții zac uneori mulți ani în patul lor de boală sau sunt închiși în zidurile strâmte ale locuinței lor, aparent cu nimic altceva preocupăți decât să sufere și să rabde. Unele gospodine sunt ascunse, ca să zicem așa, în munca grea din gospodărie și cu copiii. Sunt ele mai neînsemnate decât altele? Nu! Ele sunt în locul pe care Dumnezeu li l-a dat. Sunt părți ale corpului frumoase și mai puțin frumoase, spune apostolul. Sunt nu numai apostoli și proroci, păstori, învățători și evangheliști în Adunare, ci și cei care acordă ajutor. Dacă unuia i se dau cinci talente și altuia trei talente, al treilea primește un talent. Ai primit tu cinci talente, pe care nu le pui în practică, vei fi judecat; ai primit un talent, cu care tu lucrezi cu înțelepciune, atunci vei primi plată pentru aceasta. Nu fi leneș, dacă Dumnezeu ți-a dat multe daruri. Folosește-le cu râvnă și credincioșie. Dacă ai primit puțin, fii mulțumit cu ce ai. Nu gândi că existența ta pe pământ este nefolositoare. Talentul, pe care ți l-a dat Dumnezeu, este cel potrivit pentru tine, locul, pe care ți l-a dat Dumnezeu, este locul foarte potrivit pentru tine; împrejurările, în care trăiești, sunt pentru tine cele mai potrivite și cele mai binecuvântate. Probabil nu poți face mult, dar gândește-te că ceea ce faci este tot așa de important ca și ce fac alții. Ceea ce faci tu ți se pare mic și neînsemnat, dar gândește-te că Dumnezeu evaluează cu totul altfel. Partea cea mai neînsemnată a corpului este tot așa de necesară ca și celelalte părți ale corpului. Nici cea mai mică verigă de lanț nu trebuie să lipsească, dacă totul trebuie să țină împreună. Tu poți într-adevăr să fi necunoscut la oameni, dar Dumnezeu nu te-a uitat.

Aceasta ne învață istoria lui Lazăr. Lazăr era un om liniștit în țară. Numele lui este numit numai într-o evanghelie. Prima dată, când aflăm ceva despre familia din Betania, nu auzim nici un cuvânt despre Lazăr. Dacă am avea numai istoria din Luca 10, nu am ști că Marta și Maria mai au un frate. Nici Matei și nici Marcu, care relatează ca și Ioan despre ungerea lui Isus de către Maria, nu spun nici un cuvânt despre Lazăr. Numai în evanghelia după Ioan auzim despre el. Ceea ce auzim acolo despre el confirmă ce am spus mai înainte: Lazăr era un om liniștit din țară. Nu ni se relatează nici măcar o faptă făcută de el, nu ni se povestește despre nici o lucrare bună făcută de el, nici un cuvânt al lui nu ne este lăsat scris. Știm că el a fost bolnav și a murit; că Isus l-a înviat dintre morți și că după aceea a stat la masă cu Isus în casa lui Simon leprosul. Aceasta este totul. Ce neînsemnat!, ar spune unii. Da, așa gândim noi, dar *Dumnezeu* nu gândește așa. Dacă ne-am fi oprit un moment în liniște la istorisirea din evanghelia după Ioan capitolele 11 și 12, probabil ai spune cu totul altceva. Această viață neînsemnată va căpăta pentru tine o însemnătate mare, minunată și vei mulțumi lui Dumnezeu, că împreună cu tabloul Martei și al Mariei El a pictat și tabloul lui Lazăr.

»Și un oarecare Lazăr din Betania ... era bolnav. [...] Surorile au trimis la Isus, spunând: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.”« Aici este prima comunicare. Și a doua este: »Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr«. Da, nu numai pe Marta, cea harnică, și pe Maria, cea așa de intim legată de El, ci și pe Lazăr. Și dragostea lui Isus pentru Lazăr a devenit așa de vizibilă, că surorile au putut trimite Domnului acest mesaj: »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.« Vezi tu, aceasta este potrivit și frumos. Dragostea noastră se orientează deseori după caracterul și însușirile credincioșilor. Dragostea dumnezeiască dimpotrivă cuprinde pe toți. Să ai dragoste pentru toți sfinții, aceasta era o stare pe care apostolul Pavel a lăudat-o foarte mult.

Isus iubea pe Lazăr, îl iubea așa de mult, că a spus ucenicilor Săi: »Lazăr, prietenul nostru, a adormit«. Prietenul *nostru* – comun! Nu: prietenul *Meu*, ci prietenul *nostru*. El leagă pe

ucenici cu Sine. Este ca și cum ei ar fi fost o familie. Ce bunătate, care se smerește! Da, credincioșii sunt în modul cel mai strâns și mai intim legați cu Isus. »Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl.« Aceasta a spus Isus ucenicilor Săi. Mai târziu, după înviere, Domnul merge mai departe. Atunci El numește pe ucenicii Săi *frații* Săi. El, Cel Întâi născut dintre mai mulți frați spune: »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru.« El nu Se rușinează să ne numească frați (Evrei 2,11).

Să revenim la istorisire. »Lazăr, prietenul nostru a adormit«, spune Isus. Nu este aceasta minunat? Cel necunoscut, Lazăr cel liniștit, care a fost pus complet în umbră prin Marta și Maria, din a cărui gură nu auzim nici un cuvânt, despre care nu este amintită nici o faptă, acest Lazăr este un prieten al lui Isus. Tu, care locuiești uitat într-un colț de acoperiș, tu ești un prieten al lui Isus. Tu, care nu poți părăsi cercul copiilor tăi și te poți dedica numai educării și îngrijirii lor, tu ești un prieten al lui Isus. Tu, cel care zaci pe patul de boală și numai din când în când întâlnești credincioși, tu ești un prieten, o prietenă a lui Isus. Aceasta compensează totul. Gândește-te mult la aceasta. Nu este un prieten mai credincios ca Domnul. El iubește foarte mult pe ai Săi! El cunoaște toate nevoile lor, problemele și grijile și la timpul Său și în felul Său le va rezolva. Să nu gândești că El te uită acum când El locuiește în cer încununat cu glorie. Nu! El este încă Același, așa cum a fost și atunci pe pământ. Este Același, ieri, astăzi și în veci. El știe unde locuiești, El știe adresa ta. Gândește-te numai la istoria lui Saul și Anania. Domnul glorificat a spus lui Anania: »Scoală-te, du-te pe strada care se numește „Dreaptă” și caută, în casa lui Iuda, pe unul cu numele Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă.« Tot așa Domnul cunoaște și numele tău și strada pe care locuiești, numărul casei tale și camera în care trăiești. El știe tot ce faci. Aceasta este minunat și mângâietor! Chiar dacă nimeni nu te cunoaște, El te cunoaște. Dacă toți te-ar uita, El nu te uită. Oricât de sărac sau de disprețuit ai fi, pentru El nu ești sărac și disprețuit. El te caută și îți dovedește prietenia Sa. Caută și tu totdeauna prezența Sa! Ce fericită va fi viața ta atunci și ce mulțime de binecuvântare vei savura tu atunci!

»Lazăr, prietenul nostru doarme«, spune Domnul. Prietenul nostru, da, Lazăr era nu numai prietenul lui Isus, ci și prietenul ucenicilor. Ai și tu un prieten? Nu numai între cei cunoscuți și talentați, ci și între cei liniștiți din țară? Un prieten sau o prietenă într-un colț al unui acoperiș? Un bolnav, care nu este vizitat de nimeni? Unul încercat, care a fost părăsit de toți? O văduvă sau un orfan? Fă ca Isus! Caută-ți prieteni printre aceștia.

Dar prin aceasta istoria lui Lazăr nu este terminată. Nu! Ce este mai important urmează. Bărbatul liniștit, aparent lipsit de importanță, a devenit o persoană importantă, ceea ce a devenit cunoscut în tot Ierusalimul. Ce a spus Domnul, când a auzit că Lazăr este bolnav? »Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea.« Cuvinte minunate! Această boală trebuia să slujească spre glorificarea lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu trebuia glorificat prin aceasta. Puterea lui Dumnezeu trebuia să se reveleze și Isus trebuia să arate gloria Sa ca Fiu al lui Dumnezeu. Domnul nu Se duce imediat la Betania, ci rămâne două zile acolo unde era. Lazăr moare și este înmormântat. Apoi vine Isus și Lazăr este înviat dintre morți. Cu toate că era de patru zile în mormânt, el se ridică dintre morți. Ca monument al puterii dumnezeiești a lui Isus, el stă acolo. Cea mai mare minune, care a fost făcută vreodată pe pământ de Isus, a fost făcută cu Lazăr. Acolo unde moartea a început să-și exercite puterea ei nimicitoare, acolo Domnul triumfă asupra morții cu

urmările ei îngrozitoare și cheamă pe Lazăr înapoi în viață. Ce onoare pentru Lazăr! De ceea ce nimeni altul nu a avut parte, a avut el parte. Ce s-a petrecut cu el a fost spre glorificarea lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat. Cât de mult se va fi bucurat el! Isus îl iubea; Isus l-a numit prietenul Lui; el a simțit dragostea și a savurat prietenia și acum era un monument al gloriei lui Isus. Și încă mai mult: citim că mulți dintre iudeii care veniseră la Maria, ca s-o mângâie, după ce au văzut ce s-a petrecut au crezut în Isus (Ioan 11,45). În felul acesta, ce s-a petrecut cu el a fost un mijloc pentru convertirea păcătoșilor. Da, învierea lui Lazăr a făcut o impresie așa de mare, că o ceată mare de iudei, când au auzit că Isus era în Betania, au venit acolo, însă nu ca să vadă pe Isus, ci pe Lazăr, pe care El îl înviase dintre morți (Ioan 12,9).

Nu este aceasta minunat? Nu se poate învăța mult din aceasta? Probabil ai daruri puține, nu zici nimic în Adunare, nu poți face vizite și ești un om tăcut... Și totuși poți fi spre gloria lui Dumnezeu. Fiecare în felul lui în limitele lui. Aceasta este minunat. Fii credincios și fă ce găsește mâna ta că trebuie făcut. Predă-te simplu cu totul călăuzirii Domnului și El va face ca totul să se deruleze minunat. Pentru ca Fiul Omului să fie glorificat nu sunt necesare daruri mărețe. El poate fi glorificat atât pe patul de boală, cât și în Adunare; atât în lucrul tău zilnic, cât și în predicarea Evangheliei; în mediul casnic și în lucrul printre păgâni. Dar este important ca noi să ocupăm locul pe care Domnul ni l-a dat. Dacă ești unul care acordă ajutor, și vrei totuși neapărat să fi un proroc, atunci vei putea oferi numai o copie jalnică a harului minunat al lui Dumnezeu, și în afară de aceasta nu vei putea practica darul care ți-a fost dat. Nu depinde de mărime și de strălucire, ci de harul Domnului. Dacă fiecare mădular se află la locul lui, atunci fiecare va sluji la zidirea trupului și la glorificarea Capului.

»Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu.« Ce mângâiere pentru cei bolnavi și suferinzi! Deseori ei plâng, pentru că nu pot face nimic și gândesc că trăiesc fără rost pe pământ. Să nu gândești așa, tu, cel care ești bolnav și suferi! Dacă ești răbdător și blând și nu plângi și nu suspini, dacă te bucuri de Domnul și te lauzi cu nenorocirea, atunci Numele lui Dumnezeu și Isus vor fi glorificați prin tine. Lumea va trebui atunci să mărturisească, că numai un creștin adevărat este în stare să sufere în felul acesta. Să poți în suferințe să jubilezi, pe patul de boală să te bucuri și să mângâi pe alții, acesta este triumful credinței. Când se apropie moartea, să fi nu numai liniștit și relaxat, ci să fi chiar fericit și să te bucuri, aceasta ne arată puterea creștinismului, puterea credinței în Isus. Eu nu-mi pot imagina nimic mai minunat! Să vezi un creștin murind bucuros, aceasta bucură totdeauna sufletul meu. Unii necredincioși au fost mișcați prin aceasta și au devenit gânditori. În felul acesta Numele lui Dumnezeu este glorificat.

Noi mai citim două lucruri despre Lazăr. După învierea sa dintre morți, a stat la masă împreună cu Isus în casa lui Simon leprosul. Din istorisirea din evanghelia după Ioan capitoulul 12 se pare că Lazăr a devenit o persoană importantă. În primele versete citim: »Cu șase zile înainte de Paști, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care-l înviase dintre cei morți.« Și în versetul al doilea ni se spune, că Lazăr era unul din aceia care stătea cu Isus la masă. Ce bucurie trebuie să fi fost aceasta pentru Lazăr! Să stea la masă cu Isus, după ce Domnul i-a dovedit un har așa de mare și puterea Lui atotputernică s-a revelat așa de minunat în el. Și el a cunoscut mai bine pe Isus. Și el a găsit un prieten în Isus, cum nu era un al doilea pe pământ. Momente minunate trebuie să fi fost pentru Lazăr! Și după aceea a fost învrednicit să poarte ocară lui Hristos. Iudeii au hotărât să omoare pe Isus și acum se sfătuiau să omoare și pe Lazăr. Nimic nu era mai natural decât aceasta. Lazăr era un martor viu al

puterii dumnezeiești a lui Isus. Cine venea în Betania, putea să audă acolo istoria învierii lui Lazăr și să vadă pe Lazăr însuși. Sute de oameni au venit acolo. Aceasta a supărat și iritat pe iudei, de aceea au hotărât să omoare nu numai pe Isus, ci și pe Lazăr. În felul acesta Lazăr a purtat ocară lui Isus. Și să suferi din pricina lui Isus este o onoare mare și un privilegiu minunat. »Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări« (Iacov 1). »Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să suferiți pentru El« (Filipeni 1,29). »Chiar dacă aveți de suferit pentru dreptate, ferice de voi!« (1 Petru 3,14). De aceea este un har să suferi pentru Isus, este adevărată bucurie și este fericire pentru inimă. Lazăr a avut parte de acest privilegiu. Nici despre Marta și nici despre Maria nu citim aceasta. Lazăr cel liniștit, cel uitat, cel aparent neînsemnat, a primit această onoare mare. Ce frumos și ce potrivit este aceasta! Domnul știe să înalțe pe cel smerit, să scoată în evidență și să întărească pe cei mici și slabi. În felul acesta și Lazăr a devenit o persoană importantă pentru noi. Puținul, care ne este făcut cunoscut despre el, este destul de suficient și plin de învățătură. Adevărat, el nu a pășit în prim plan, ci a ocupat locul de modestie în casă. Numele lui este numit numai de câteva ori, și nu se spune nici un cuvânt despre ce el a vorbit și a făcut. Dar el a fost iubit de Isus. Isus îl numește prieten al Lui. El devine martor al puterii de înviere a lui Isus și părtaș cu Isus în suferințele Sale și în batjocura Sa. Alături de Marta, mereu ocupată, și Maria, devotată, stă aparent neînsemnatul Lazăr. Portretul lui nu ar trebui să lipsească de pe tablou. Starea credincioșilor este foarte diferită. Dacă mulți se aseamănă cu Marta, sunt puțini cei care au starea Mariei și aproape că niciunul nu își găsește imaginea în cea a lui Lazăr. Domnul a purtat grijă de toate, chiar și în această privință. El a dat referiri cu privire la toți credincioșii, oricât de diferită ar fi starea și caracterul lor. Nimeni nu trebuie să plece gol. Nimeni nu este trimis fără să primească mângâiere și încurajare. Cuvântul lui Dumnezeu este pentru toți și satisfăcător pentru toate. Și ce în afară de aceasta este minunat și de valoare pentru inimă, este că Isus înconjoară pe toți ai Săi cu o iubire gingașă, îi călăuzește și binecuvântează și mustră și mângâie, după cum fiecare are nevoie. Domnul să ne dea har să cunoaștem glasul Lui și să ascultăm de Cuvântul Lui!